

«El políticament correcte em sembla una gran hipocresia»

Lluís Figueres, de nom artístic Blanquito Zurdito i amb llarga trajectòria en diferents grups gironins, acaba de treure el seu primer disc en solitari, «Night and Day», que presentarà l'1 d'abril a l'auditori dels Caputxins de Figueres

Zurdito, vostè és d'esquerres?

Soc totalment d'esquerres.

I això què significa?

Que considero que una de les coses més importants de la vida és la llibertat. I poder decidir el teu futur. I la igualtat entre totes les persones. Aquests són els valors en què jo crec, i els considero d'esquerres.

Fins quan li permetran dir-se Blanquito sense acusar-lo de racista?

Vaig triar el nom de Blanquito Zurdito perquè un cantant negre de Califòrnia es permetia el luxe d'anomenar-se Fantastic Negrito. Si ell podia, també havia de poder jo.

Però ja sap que estem en l'era del políticament correcte...

El políticament correcte em sembla una hipocresia absoluta. I a més a més, penso que es queda en això, en una manera de qüestionar el llenguatge, però sense canviar les coses. És simplement de cara a la galeria.

Vostè que va viure un temps a Irlanda: com es viu allà la música en comparació aquí?

Ostres, no té res a veure. A Irlanda la música forma part de la cultura, però d'una forma elitista, i molt menys de subvencions, sinó de la cultura popular. Allà la música forma part del dia a dia de la gent, tothom canta o toca un instrument. Això fa que la música adquireixi molt més valor, i que sigui més autèntica.

No li van venir ganes de quedar-s'hi i no tornar mai més?

La veritat és que sí. El que passa és que la terra sempre tira. I el clima d'Irlanda no m'ho posava gaire fàcil, tampoc. El sol, el menjar, la vida al carrer que tenim aquí, es troba a faltar.

El disc es diu «Night and Day», però a vostè li agrada més el dia o la nit?

Durant molts anys m'ha agradat més la nit, però ara començo a disfrutar una mica més el dia. El que intento a «Night and Day» és jugar amb la dualitat.

No serà que s'està fent vell?

És clar (riu). Té a veure amb el fet de tenir una família, de tenir un nen de dos anys... Això et fa disfrutar més el dia. Tanmateix, la màgia de la nit és molt maca.

Va fer moltes bestieses, de nit?

Totes les que vaig poder, la veritat.

Cap on van a Catalunya la música i la cultura?

Crec que la música està molt encarcerada. La gent que no fa coses comercials té molt poques possibilitats de

treure el cap i trobar una mica de suport, sigui per tocar en directe, sigui per vendre el que fa. És molt difícil.

No és un panorama engrescador.

Catalunya és un país petit, i sembla com si totes les places ja estiguin venudes. La sensació és d'ofec.

Es refereix que cal estar dins del circuit, o res a fer?

Vull dir que, a més de ser petit, el circuit és molt poc divers. Si no fas el que fa la majoria, costa fer-te un lloc.

Li agrada fer el que fa la majoria?

Em sembla que no.

La pandèmia ho ha empitjorat, potser hauria de pensar de fer mítings, on almenys pot venir públic.

Si fer mítings se'm donés bé, potser m'ho pensaria. El que ha fet la pandèmia és accentuar moltíssim els punts dèbils de tot, i la música ha sigut sempre el germà petit de la cultura, mai se li ha acabat de donar tanta importància com a altres manifestacions artístiques.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2021/02/20/politicament-correcte-em-sembla-gran/1090163.html?utm_source=rss